

Pravdivé příběhy, které zamrazí, mohou být zkouškou letniční zralosti

Úvahy | 1.12.2015 @ 10.41

Následující příběhy se opravdu staly. Pochází z úst mých profesorů, spolužáků, z věrohodných zdrojů na internetu a od dalších očitých svědků z různých částí světa. Přidal jsem jim jakýsi literární punc, pozměnil jsem nebo zamlčel jména, místa a tam, kde to bylo potřeba, jsem přikreslil kontext, prostředí a vedlejší postavy. V zásadě však trvám na autenticitě a u každého příběhu jsem schopen poskytnout kontakt na původní zdroj. Jejich trpká mrazivost má potenciál rozesmát, rozesmutnit i rozhořčit nejen zasvěcené.

Pořádný kopanec

„A říkám: ‚Bože, proč se to tu nehejbe?‘ A von říká: ‚Protože si tu pani nekop do vobličejů‘. Při pauze na nádech vyniká na pozadí smích z publika. ‚Byla tam taková starší dáma, chválila přímo před pódiem‘, pokračuje kazatel za doprovodu rozevlátých gest, ‚a Duch svatej ke mně promluvil, pak sem dostal jako dar víry a von říká, ‚kopni ji do vobličejů‘. Opět smích z publika, načež kazatel upřesní: ‚svoji motorkářskou kanadou! Tak sem se jako přiblížil a pak sem udělal tohle... (gesto pořádného výkopu) Bác!‘. Obligátní smích z publika, kazatel však musí dodat: ‚A přesně ve chvíli, jak se moje noha dotkla jejího nosu, tak вона spadla pod Boží mocí!‘

Orwelovský anděl Ríša

„A pak sem si uvědomila, že je to anděl. Byl asi metr osmdesát vysoký a vyzařovala z něj taková ta sláva, jak se píše ve Starým zákoně.“ Hovor na opačné straně místnosti utichl, když byli i oni dva diskutující zcela ohromeni skutečností, že Jitka viděla anděla. Všichni napjatě čekali podrobnosti. „Vlastně sme spolu mluvili už několikrát během posledních pár měsíců. Řekla sem to taky Haně, ale slíbila mi, že to nikomu jinému neřekne“, dodala Jitka. „A co ti ten anděl říkal?“, zeptal se Honza s dychtivostí (a taky svatou žárlivostí). „Říkal mi, že se menuje Ríša. Mluvili sme spolu vo tom, že Reagan je vlastně ta šelma ze Zjevení, teda Antikrist a že to vlastně znamená, že Pán přijde v roce 1984, aby to sedělo s Biblií“

V autoritě Ježíše Krista

V malém a starém bytě je šero. Elektřina se zde s ohledem na účty šetří stejně jako teplo a voda. Před otevřenými dveřmi stojí dvě mladé dívky. Jedna se drží dveří, druhou ruku lehce

pozdviženou, prsty napnuté a dlaň směrem k místu za dveřmi, odkud se line slabší světlo. Druhá stojí z boku, gesto jedné ruky podobné jako dívka první, druhou ruku spuštěnou dél těla. Dveře, před nimiž stojí, jsou dveře neutěšeně zaplněné lednice. „V autoritě Ježíše Krista ti přikazuji, aby ses naplnila jídlem“, pronáší první dívka rozhodným hlasem, načež druhá dodává: „Amen, my svazujeme ducha nedostatku a chudoby na tomto místě a přikazujeme, aby přišel duch hojnosti“.

Duchovní hradba prolomena

„A tehdy jsem to skutečně pochopil. Tvrdá práce mých rodičů, kteří byli misionáři v tomto městě, byla jako dobývání hradeb tohoto města. To, že neměli žádný úspěch, bylo tím, že pomalu narušovali duchovní hradbu, která toto město obklopovala. Ale když přišla tato žena, stačilo už jen málo a hradba se prolomila. Tvrdá práce mých rodičů, která neměla skoro žádný výsledek, připravila cestu pro tuto ženu, která vešla do města a už jen sklízela, co moji rodiče zaseli.“

Různě dlouhé končetiny

„Teď zavřete oči“, pronáší Jirka tichým, leč pevným hlasem. „Teď natáhněte obě ruce před sebe tak, aby vaše dlaně byly ve výšce vašich ramen a asi metr od sebe. Ták.“ Po chvíli šustění všichni docílí, čeho se po nich žádá. „A teď pomalu přibližujte své ruce k sobě. Až se vaše dlaně dotknou, držte je přesně v té poloze a otevřete oči.“ Po chvíli jsou oči každého přítomného otevřené a hledící na sepjaté ruce.

„Kolik z vás má jednu ruku kratší?“, ptá se Jirka zúčastněně. Po celé místnosti zavládne ruch, jak si jednotlivci prohlíží ruce. Několik postižených se ozývá, pak se přidávají další a nakonec krátkost končetiny dosvědčuje většina přítomných. „Tak jo, budeme se modlit, aby Pán vaše ruce prodloužil. Minule jsme to dělali s nohama a tady sestra může potvrdit, že jí Pán prodloužil pravou nohu, kterou měla kratší. Fakt ale cítím, že bychom se měli modlit za to, aby Pán prodloužil ruce těch, kdo je mají jednu krátkou. Teď jen nechte pořád ruce sepjaté a Pán bude konat. Musíte věřit v jeho uzdravující moc a když budete věřit, jak říká Bible, pak vás Pán uzdraví a prodlouží vám ruku, co máte kratší.“ Následuje dlouhá modlitba. Elektrická atmosféra. Všichni se modlí. Někteří pláčou a padají na zem, ruce se třesou, Jirka se modlí za jednotlivce se vzkládáním rukou.

„Tak jo, kdo byl uzdraven, může teď vydat svědectví.“

Ducha nezhášejte!

Středně velká modlitebna, konec bohoslužby, kazatel (později světoznámý evangelista) se modlí za ty, kdo přišli dopředu na výzvu. Stojí tam vždy on, příchodí osoba a za ní dva pomocníci, protože když kazatel na někoho vloží ruku, pak dotyčný většinou spadne na znak. V jedné

z prostředních řad sedí čerstvě obrácený bystrý mladík. Hledí dopředu a vůbec mu není jasné, co se děje, protože takovou věc vidí poprvé a v Bibli se o ní nedočel.

„Bratře kazatelí“, táže se mladík opatrně, avšak dost hlasitě, aby jej kazatel slyšel, „nezlobte se, ale mohl byste vysvětlit, co se to tam vepředu děje?“ Kazatel vyvalí oči, otočí se na mladíka, ukáže na něj prstem a hlasitě zvolá: „Sedni si, mladý muži! Zhášíš Ducha svatého!“

Kázání pod kazatelnou

Přijíždí doktorka Dvorská, která je mezinárodně uznávanou odbornicí na problematiku náboženských hnutí v Americe, o čemž svědčí i její harvardské vzdělání a dlouholetá publikační činnost. Nezkažena harvardskou nadutostí a plna sympatie vůči letničnímu hnutí, mezi jehož intelektuální elitu bez jakékoli pochyby už mnoho let patří, navštíví při své cestě do Střední Evropy náš sbor a bude přednášet o významu chval a uctívání, neboť na toto téma napsala několik knih.

„Posuňte ten stůl trochu bokem,“ říká pastor svým dvěma pomocníkům, „a pak na něj dejte nějaký ubrus, ať to nevypadá jako kazatelna.“ „Jo a Hans, dones ještě tu židli, ona bude sedět tady za tím stolem (pastor gesty představuje scénu) a bude odsud mluvit.“ „Mám sem z pódia dotáhnout mikrofon?“, ptá se Hans, pastorův syn a pomocník. „Jo, dej ho na ten malej stojan, ať ji lidi slyší.“ „Ale proč vlastně nemůže mluvit za kazatelnou? Takhle tu bude hrozně schovaná!“, podotýká praktický Hans. „Víš co, to by asi nebylo dobré. Nikdy není dobré, když žena káže. Pojd' honem, ať můžeme zhasnout, maminka má už připravenou večeři.“

Opravdové pokání

Obývacím pokojem o průměrné výměře se rozlévá příjemná vůně domova a teplé světlo obyčejné žárovky. Na okraji křesla sedí shrbený mladík, ruce v klíně, na tváři skleslost. Domácky oblečený hostitel mu sedí naproti, pozorně poslouchá mladíkovo vyprávění, občas kývne na znamení porozumění, sraští čelo, rukou si zakryje ústa, řekne „hm“. Mladík vysvětluje svůj těžký zápas s velmi konkrétním zlozvykem.

„Minulej tejdén sem se opravdu držel. Ještě do čtvrtka to šlo! Ale v pátek sem to úplně zkonil. Já fakt nevím. Jo, to je sice pravda, že Ježíš to říká jasně, ale mně přijde, že se to absolutně nedá. Když sem byl nevěřící, tak sem to vůbec neřešil. Někdy už nemám sílu, někdy to už fakt chci zabalit a vykašlat se na to všechno. Možná nemám na to bejt křesťan. Jak sem to v pátek zas podělal, tak sem hned potom činil pokání a modlil sem se, aby mi to Bůh odpustil a aby mi dal sílu žít podle Bible. Ale pak v pondělí to na mně zase přišlo a zas sem selhal. A takhle to jde už vlastně už několik tejdnu.“

Hostitel, ordinovaný pastor mladého muže, vyslechl jeho zoufání s upřímným soucitem a pochopením. Když mladík skončil, odpověděl: „Víš, Marku, opravdu tě chápu a rozhodně nejsi sám, kdo prochází takovými problémy. Ale myslím, že důvodem toho, že s tím pořád bojuješ, je to, že ses ještě nečinil opravdové pokání“.

Na Floridu a zpět

Výňatek z deníku:

2.2.1997—Dnes je to přesně rok, co mi diagnostikovali ten nádor. Jsem velmi vděčná za všechny modlitby mého sboru a za pastorovu podporu, ale zdá se, že to nepomáhá. Tak to alespoň vidí doktoři. Dnes jsem dočetla tu knihu o Božím uzdravení, kterou mi přinesla Stáňa. Musím říct, že mne velmi povzbudila a dala mi novou naději. Píše se tam, že Ježíš zvítězil nejen nad hříchem, ale taky nad každou nemocí. Odteď se budu modlit jen v autoritě Božího slova a vyznávat své zdraví právě tak, jako vyznávám své spasení. Můj Matěj se na to moc netváří. Ale nemám mu to za zlé a jsem moc vděčná za to, že se o mě tak krásně stará. Je vidět, že si dělá starosti. Kéž by Pán už konečně dal vítězství nad touto nemocí.

16.5.—Už dlouho uvažujeme o tom, že bychom jeli do Orlanda na Floridu. Pastor Ondra Holíč tam má bohoslužby někdy i každý den a mnoho lidí bývá uzdraveno, když se za ně modlí. Matěj říkal, že si to teď nemůžeme dovolit a že mu nedají dovolenou, ale já věřím, že Pán se k tomu přizná i kdyby nás to mělo hodně stát.

18.5.—Můj Matěj dnes sám přišel s tím, že bychom si mohli vzít na tu cestu na Floridu půjčku. V práci si to prý nějak zařídí a příští týden pojedeme!

21.6.—Před třemi dny jsme se vrátili z Floridy. Byli jsme tam nakonec čtrnáct dní a každý den jsme chodili na Ondrovy bohoslužby. Bylo to úžasné. Mnoho lidí vydávalo svědectví o uzdravení. Několikrát za sebou jsme se snažili dostat se k pastrovi Ondrovi, ale bylo tam příliš mnoho lidí. Předposlední večer jsme na něj ale narazili a on se za mě modlil se vzkládáním rukou! Cítila jsem, jak skrze mě proudí Pánova uzdravující síla. Věřím, že teď už mě Pán určitě uzdravil. Věřím a nárokuji si zdraví v Jeho jménu! Haleluja!

22.6.—Dnes ráno se mi udělalo velmi špatně. Matěj říkal, že mě radši vezme do nemocnice. Uvidíme, co tam zjistí, ale myslím, že to nebude nic vážného.

Zde záznamy deníku končí.

Na závěr

mi dovoďte vyjádřit názor, který chci nechat v závorkách jako pouhý námět k diskusi (což neznamená, že si za ním v této chvíli nestojím). **Čím zralejším se letniční stává, tím méně sympatizuje s kontroverzním obsahem příběhů a tím méně se bude snažit obhajovat jej.** Současně s tímto názorem musím poznamenat dvě věci.

Ad objektivita. Jak mohu objektivně vědět, že Pán neuzdravuje skrze kopance? Jak mohu vědět, že anděl Ríša nebyl pravý? Jak mohu zpochybnit pěkné svědectví o prolamování duchovní hradby nebo něčí zjevení o duchovním pozadí chudoby? Jak mohu být s ohledem na některé Pavlovy výroky tak nekritický ke službě žen? A copak opravdové vysvobození z hříchu není ovocem opravdového pokání? Jak svůj nesouhlas vysvětlím? A nejsem snad sám tím, jehož vlastní příběh se odehrál (a odehrává) v kontextu hnutí, jenž poskytlo výše uvedeným příběhům prostor?

Ačkoli by si každá z takových námitek žádala vlastní stat', obecně mohu odpovědět tím, že všechny příběhy spojuje podobný znak. Můj děkan tento znak nazývá chorobou „triumfalismu“, který se projevuje například popřením zřejmé reality kolem nás nebo třeba pocitem mentální nadřazenosti „duchem zmocněného“ letničního nad méně zmocněným neletničním. Tento pocit nadřazenosti, triumfální rétorika, snaha zmanipulovat Boha k nějaké činnosti a antiintelektuální prostředí podle mně zabraňují systematickému studiu Bible, tvoří podhoubí pro příběhy zde zmíněné a jsou hodné zavržení ne kvůli tomu, co si myslím já, ale kvůli jejich zřejmé vnitřní nekvalitě, jenž vychází na světlo při střetu s realitou, jak naznačují uvedené příběhy.

Ad zázraky chci zdůraznit, že v ně upřímně věřím. Troufnu si říci, že se mohou dít i na místech, která jich nejsou hodna! (Nakolik jako důkaz postačí svědectví lidí, kteří nemají zájem na obhajobě oněch míst.) Realita zázraku ale není důvodem k nekritické víře v hlouposti, ke krytí neetického chování nebo k zamlčování či ignorování zřejmých faktů. Činění rozdílu mezi Božím svrchovaným působením, které není výsledkem lidské snahy a člověkem, který je pouhým nástrojem Božího plánu, je onen moment, který pokládám za moment dozrání. Náhle je zde člověk, jehož teologie může být špatná, praxe ještě horší, zbožnost nikterak bohatá a životní realita zoufalá. K němu se sklání Bůh, který tváří v tvář totální realitě vykupuje ji nikoli jako činitel jejího popření, ale jako ten, kdo se stává její součástí. Jednoduše řečeno, do bídy, strachu, nemoci, neschopnosti naplnit Boží vůli a jiného reálného utrpení vstupuje Ježíš Kristus jako ten, komu se zalíbilo ukázat se právě zde. To absolutně neříkám jako jakékoli popření možností zázraků, ale jako kritiku snahy diagnostikovat každý neduh, napsat správný recept a z Boha dělat lékárníka, který vždy dá a vždy musí. Tak to být nemá. Ten kdo se narodil v malé vesnici mimo záběr světového dění a ten, komu se zalíbilo spasit lidi skrze bláznovství evangelia, nezměnil své návyky!

<http://selah.diet/uvahy/pravdive-pribehy-ktere-zamrazi-mohou-byt-zkouskou-letnicni-zralosti/>